

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΙΑ ΠΟΥ ΤΑ ΧΑΝΕΙ ΟΛΑ

Αγαπητοί μου,

ΝΟΥΜΕΙΣΘΕ τὴν μικρὰν μου φίλην Ἐλίαν, τὴν κόρην ἐνὸς καλοῦ μου φίλου, τὴν φίλην τῆς δεσποινίδος Παρουσῶν, ποῦ τὴν ἐγνω-

ρίσατε τὸν περσμένον Φ. βουάριον; Σήμερα θὰ τὴν γνωρίσετε καλλίτερα. Θὰ σας εἰπῶ δι' ἐν ἐλάττωμά που ἔχει, — ἐλάττωμα περιεργῶν ἀλλ' ὄχι καὶ πρωτοφανῆς... ἐλάττωμά που εἰμπορεῖ νὰ το ἔχουν καὶ ἄλλοι. Γιὰ νὰ ἴδουμε!

«Εἶμαι πάλι γιὰ νὰ σκάσω!» Αὐτὴ ἡ φράσις ἐξέρχεται συχνὰ ἀπὸ τὸ στόματάκι τῆς μικρᾶς μου φίλης, μ' ἕνα τόνον ποῦ σας κάμνει νὰ τὴν λυπηθῆτε καὶ συγχρόνως νὰ γελάσετε. Αἰωνίως εἶνε γιὰ νὰ σκάσω. Ἐγὼ τοῦλάχιστον τὴν εἶδα τόσες φορές εἰς αὐτὴν τὴν δύσκολην θέσιν, ὥστε ἀπορῶ πῶς δὲν ἔσκασεν ἀκόμη. Μὰ τί παθαίνει λοιπὸν τόσον συχνά; Ἴδου: χάνει τὰ πράγματα τῆς... τὰ χάνει ὅλα.

Ἀπὸ τὸν καιρὸν ποῦ τὴν ἐγνώρισα, — καὶ εἶνε λίγα χρόνια, — πρέπει νὰ ἔχασεν ὀλόκληρον... μαγαζί. Φάντασθητε τί ἔχασε πρὶν τὴν γνωρίσω, καὶ τί θὰ χάσῃ ἀκόμη, ἕως νὰ χαθῇ καμμίαν ἡμέραν καὶ ἡ ἴδια! Ὁ ἀδελφός τῆς, ἐκείνος ὁ ἔξυπνος καὶ πειρακτοῦλης Ἰάσων, αὐτὸ το περιμένει. «Σίγουρα, λέγει, καμμίαν ἡμέραν ἢ Ἐλίαν θὰ χάσῃ καὶ τὸ κεφάλι τῆς.»

Καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἐκόντες νὰ το χάσῃ, ἀφοῦ τὸ καλοκαίρι, ἔχασε—θὰ το πιστέψετε;—τὸ καπέλο τῆς. Ἐνα καπελάκι ψάθινο, κα ν ο τ ἰ ἔ, ποῦ ὅ,τι το εἶχεν ἀγοράσῃ. Τῆς το ἔκλεψαν; τὸ ἄφισε κοντὰ στὸ παράθυρο καὶ τῆς το ἐπῆρεν ὁ ἀέρας; τὸ ἔκρυψε πουθενὰ καὶ δὲν το θυμᾶται πλέον; Μυστήριον!

Προχθὲς ἦτο πάλι «γιὰ νὰ σκάσω». Εἶχε χάσῃ ἕνα ὠραιότατον μαντηλάκι κεντητὸν ποῦ τῆς εἶχε κοστίσῃ πέντε δραχμὰς καὶ πέντε ἡμέρας ἐργασίας... Καὶ ἔλαβεν ἀφορμὴν ἀπὸ αὐτὸ διὰ νὰ μου ἀπαριθμῆσῃ, πότε μὲ γέλια, πότε μὲ στεναγμούς, — καθαυτὸ κωμικοτραγική, — ὅλα ὅσα ἔχασε τὸν τελευταῖον καιρὸν:

— Ἀπὸ δώδεκα χρωματιστὰ μαντηλάκια ποῦ τάγγρασα τὴν Πρωτοχρονιά, μοῦ μένουσιν ὄχι δύο... Θυμᾶσθε ἐ-

κείνο τὸ χρυσοῦ μολυβάκι; πᾶσι!... Ἐκείνη τὴ χρυσοῦ παραμύθια μὲ τὰ μαργαριταράκια; νάταν κι' ἄλλη!... Τ' ὠραῖο πορτομύνην αἰ μὲ τὸ κνικινο πλοῦς; Ἀντίο!... Μία ζώνη μὲ ἀγκράφα ἀσημένια; Στὸ καλὸ!... Τὸ πέτσινο τσαντάκι ποῦ μου ἐχάρισεν ἢ μαμμὰ; Πέταξε κ' ἐκεῖνο!... Κάτι εὐμορφα μπελόκι που εἶχα στὸ ὠρολόγι μου; ἐκεῖνο τὸ γουρουνάκι... ἐκείνη ἢ βαρκοῦλα... ἐκείνη ἢ ἀγκυρίτσα... Ἐφυγαν ἕνα-ἕνα... Ἀ! ἐξέχασα τὸ καλλίτερον... Πῶς το λυπήθηκα! ἐκεῖνο τὸ κοκκαλένιο τὸ κουτάκι, τὸ κομψό, ποῦ σας ἄρεσε τόσο... τί κρίμα!

— Ἐξέχασες τὴν κοντσίνα που ἔχασες χθὲς, διέκοψεν ὁ Ἰάσων τὸ στοίχημά που ἔχασες τὴν Κυριακὴν, καὶ τὸ μὲν α ἰ ὲ σου, ποῦ το ἔχεις χάσῃ πρὸ πολλοῦ. Χαστροῦλα! (κατὰ τὸ φ α τ α ο ὕ λ α ς).

Ἐγὼ δὲν ἔλεγα τίποτε. Ἀπορῶσα πῶς εἶνε δυνατόν νὰ χάνῃ κανεὶς ἔτσι τὰ πράγματά του! Κ' ἐνῶ ἢ Ἐλίαν ἐξηκολουθοῦσε τὴν ἀπαριθμῆσιν, ἢ ἰ πο ἰ α ἦτον ἀτελειώτη, — γάντια, κορδέλες, ὀμβρέλλες, βιβλία, ἀκόμη καὶ λεπτά, — ἐσυλλογιζόμην διὲ ἐγὼ δὲν ἔχασα τίποτε σχεδὸν εἰς τὴν ζωὴν μου, παρὰ μερικὰ μικροπράγματά που μου ἔλειψαν οἱ ὑπηρεταί, καὶ μερικὰ βιβλία ποῦ τα ἐδάνεισα ἀνεπιστρεπτεῖ εἰς φίλους μου. Διότι ἔχω τὴν συνήθειαν, — τὴν μανίαν ἂν θέλετε, — νὰ βάζω τὸ καθὲ πρᾶγμα εἰς τὴν θέσιν του, καὶ τὸ προτέρημα νὰ ἐνθυμοῦμαι ποῦ ἐφύλαξα τὰ πράγματά που δὲν ἔχουν ὠρισμένην θέσιν. Ὅσον καὶ ἂν ἦμαι ἀφηρημένος, ὅσον καὶ ἂν ἔχω τὰς σκέψεις μου καὶ τὰς φροντίδας μου, ὅπως καθὲ ἄνθρωπος, δὲν πετῶ ἐδῶ κ' ἐκεῖ τὰ πράγματά μου, δὲν τὰ φάινω, δὲν τα λησμονῶ, καὶ ποτὲ δὲν ἐπιστρέφω εἰς τὸ σπῆτι χωρὶς ὀμβρέλλα, ὅταν ἐβγῆκα μὲ ὀμβρέλλα...

Κ' ἐνθυμοῦμαι, ὅτι τὴν καλὴν αὐτὴν συνήθειαν δὲν τὴν εἶχα ἀνεκαθῆν τὴν ἀπέκτησα μὲ κόπον, μὲ θέλῃσιν, μ' ἐπιμονὴν, ὅταν εἶδα ὅτι ἦτο ἀνάγκη νὰ τὴν ἀποκτήσω. Μοῦ ἔγιναν μάθημα μερικὰ παθήματα τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας, — εἶνε περιττὸν νὰ σας τα διηγῶμαι τώρα, τὰ φαντάζεσθε, — καὶ ἀπὸ τότε ἐπῆρα τὰ μέτρα μου.

Καὶ βέβαια, — ἔλεγα μὲ τὸν νοῦν μου, — ἢ Ἐλίαν δὲν ἔχει αὐτὴν τὴν συνήθειαν. Διὰ νὰ χάνῃ τὰ πράγματά τῆς, θὰ πῆ ὅτι δὲν τα προσέχει, δὲν τα φροντίζει. Θὰ τα πετᾷ ἐδῶ κ' ἐκεῖ, θὰ τα κρύβῃ εἰς μέρη που δὲν τα θυμᾶται κατόπιν, δὲν θὰ τα στερεῶν μὲ προσοχὴν ὥστε νὰ μὴ τῆς φεύγουν, καὶ δὲν θὰ κλειδῶν πάντοτε τὰ συρτάρια τῆς, ὥστε νὰ μὴ τῆς τα κλέπτουν.

Τοῦλάχιστον περὶ ἐνὸς ἐξ ὄλων

αὐτῶν, ἐβεβαιώθην ἀμέσως. Τί σύμπτωσις! — Ἀνοίγω ἕνα βιβλίον, — δὲν ἦτο τῆς Ἐλίνας, ἦτο τοῦ πατέρα τῆς, — κ' εὐρίσκω μέσα, πατηκωμένον ὡς ἄνθος, ἕνα κεντητὸν μαντηλάκι!...

— Ἐλίαν! τὸ μαντηλάκι σου! φωνάζω. Σοῦ το ἦρα! νὰ το!

ἢ Ἐλίαν τρέχει, τὸ βλέπει καὶ μένει ἐκστατική.

— Δὲν εἶνε αὐτὸ που ἔχασα! ψιθυρίζει.

— Ἀλλὰ;... τίνας εἶνε;

— Δικό μου εἶνε καὶ αὐτό... ἀλλὰ τὸ ἔχω χαμμένο ἀπὸ πέρσιν.

— Μπᾶ!... καὶ πῶς βρέθηκε μέσα στὸ βιβλίον;

— Ποῖος ξέρει! Μπορεῖ νὰ το εἶχα βάλῃ κ' ἐγὼ... ποῦ νὰ θυμοῦμαι τώρα!...

Ἀκούσατε εἰς νὰ φυλάγουν τὰ μαντηλάκια μέσα σὲ βιβλία;... Ἀ, εἰμαι βέβαιος ὅτι ἂν ἐρευνηθῶν ὅλα τὰ βιβλία, ὅλα τὰ συρτάρια, ὅλαι αἱ γωνίαι τοῦ σπιτιοῦ, πολλὰ ἀπὸ τὰ χαμμένα πράγματα τῆς Ἐλίνας θὰ εὐρεθῶν... Ἀλλὰ φαντασθῆτε τί κόπος θὰ ἔχρηξτε, πόσοι ἡμέραι!... Ἐνῶ ἂν τὸ καθὲ πρᾶγμα εὐρίσκειτο εἰς τὴν θέσιν του, — τὰ μαντηλάκια π: χ: εἰς τὴν θήκην του, καὶ οἱ σελιδοδείκται ἢ τὰ ξηρὰ ἄνθη μέσα εἰς τὰ βιβλία, — θὰ ἦτο τίποτε χαμμένο;

Ἦθελαν τώρα νὰ ἤξευρα, ἂν καὶ ἀπὸ σας εἶνε μερικοὶ που ἔχουν τὸ ἴδιον ἐλάττωμα τῆς Ἐλίνας...

Σας ἀσπάζομαι ΦΙΛΙΔΩΝ

Η ΓΑΤΙΤΣΑ ΚΑΙ Η ΜΕΛΙΣΣΑ

— Βίξ, βίξ, βίξ! — μούμ, μούμ, μούμ!...

Καὶ ἡ μέλισσα ἐπετοῦσε κ' ἐβοῦζε κ' ἐμουρμούριζε μέσα εἰς τὸ δωμάτιον.

— ὦ! τί ὠραία καὶ τί μεγάλη μύγα! εἶπε ἡ γατίτσα ποῦ ἐπαίξε καὶ τί ὠραῖα ἀτλαζωτὰ ρούχα ποῦ φορεῖ. Ποτὲ μοῦ δὲν εἶδα τόσο ὠραία μύγα ἕως τώρα.

— Δὲν εἶνε μύγ, εἶπεν ἡ μεγάλη γάτα που ἦτον ξαπλωμένη ἐπάνω στὸ χαλί κοντὰ στὴν θερμάστραν. Εἶνε μέλισσα, καὶ αἱ μέλισσες ἔχουν κεντρί, καὶ νὰ μὴν μπερδευθῆς μαζί τῆς γιατί θὰ πονέσῃς.

— Βίξ, βίξ, βίξ! μούμ! μούμ!

Ὅσον ἐπήγαγε καὶ ἐφώναζε δυνατώτερα ἢ μέλισσα. ἢ γατίτσα τὴν ἐκτύπησε μὲ μεγάλην περιέργειαν. Καὶ ἐσυλλογισθῆ μὲ τὸ λίγο τῆς μυαλὸ ὅτι, ἐπειδὴ ἢ μητέρα τῆς ἐδαρύνετο νὰ κυνηγήσῃ καὶ νὰ πιάσῃ μὲν τῆς τὴ μύγα, ἔπρεπε τάχα καὶ ἢ κόρη νὰ τὴν ἀφίσῃ νὰ φύγῃ;

— Μά, ἐννοια σου! καὶ ξέρω ἐγὼ τί θὰ κάμω, εἶπεν, ἐνῶ ἐκτύπησε τὴ μέ-

γάλη γάτα που ἐφάνετο σὰν κομισμένη ἐπάνω στὸ χαλί. — ἢ μητέρα ὅλο καὶ ψευτεῖς μοῦ λέγει, σὺν νὰ μὴν εἶχα ἐγὼ μάτια νὰ βλέπω...

Καὶ ἅμα εἶδε τὴ μύγα ποῦ ἐπῆγε κ' ἐκάθησε χαμῶ μὴ στιγμὴ διὰ νὰ ξεκουρασθῇ, μ' ἕνα πῆδημα φθάνει κοντὰ τῆς. Ἀλλὰ ἢ μέλισσα ἐπρόφθασε κ' ἐπέταξε εἰς τὸν ἀέρα, καὶ ἄρχισε νὰ βουίζῃ πάλιν ἀκόμη δυνατώτερα.

ἢ μεγάλη γάτα ἀνοίξε τὰ μάτια τῆς καὶ ἐκούνησε τὸ ἕνα τῆς πόδι διὰ νὰ φοβέρισῃ τὴν κόρην τῆς.

— Ὅχι πάθος ἱστορίες, κορίτσι μου, ἂν δὲν ἀφίσης ἡτύχη τῆ μέλισσα.

Καὶ ἐγύρισε ἀπὸ τὸ ἄλλο πλευρὸ νὰ ξενακοιμηθῇ.

ἢ μέλισσα, ἀφοῦ ἐπέταξεν ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἀφοῦ ἐπῆγε στὸ παράθυρο καὶ το εὐρῆκε κλειστὸ, ἐξανακάθησε πάλιν κοντὰ στὴ γατίτσα.

— Τώρα εἶνε καιρὸς! εἶπεν ἀπὸ μέσα τῆς ἢ γατίτσα. Καὶ ἐπλησίασε σιγά-σιγά, ἐσήκωσε τὸ πόδι τῆς καὶ το ἐκατέβασε ἐπάνω στὴ μέλισσα μὲ ἕνα ὀριμβρευτικόν: — Μιάου!

Ἀλλοῖμονον! τὸ «μιάου» τοῦ θριᾶμβου μετεβλήθη πολὺ γρήγορα εἰς φωνὴν πόνου καὶ ἀγωνίας. Εἶχε σκοτώσῃ τὴν μέλισσαν, ἀλλὰ καὶ ἢ μέλισσα εἶχε ἐμπῆξῃ τὸ κεντρί τῆς εἰς τὸ μυαλὸ σὰν βελούδο πόδι τῆς γατίτσας. Καὶ ἢ καίμην ἢ γατίτσα ἐπῆρθε ἀπὸ τὸν πόνον μέσα εἰς τὸ δωμάτιον.

— Τὸ βλέπετε, τρελλοκόριτσο; εἶπε τότε ἢ μεγάλη γάτα. Ἐγὼ ἐγκαίρως σε προειδοποίησα. Καὶ ὅμως ἔτσι εἶνε ὁ κόσμος: εἰ μικροὶ δὲν ἀκούουν πάντοτε τοὺς μεγάλους, ἀλλὰ θέλουν ἐξ ἰδίας πείραξ νὰ μαθαίνουν ποῖον εἶνε τὸ καλὸν καὶ ποῖον εἶνε τὸ κακόν...

ΒΡΑΔΥ — ΒΡΑΔΥ

Νὰ ὁ ἥλιος δὴε πάλι Πίσω στὰ βουνά. Καὶ σὲ χώρα πάγει ἄλλη Νὰ φανῇ ἑανά.

Λέε πῶς ἐπίασε μεγάλη Στὰ βουνὰ φωτιά. Καὶ ἀπλώνει μαῦρον πάλι Πέπλον ἢ νυκτιά.

Χίλια δύο συννεφάκια Πάνω ἀπ' τὸ βουνό. Βγαίνουν πάλι τὰ στεράκια Εἰς τὸν οὐρανό.

Τώρα πλέον τραγουδάκι Δὲν σκορπᾷ πουλί. Καὶ μονάδα τὰ ληδονάκι Στὰ κλαδιά λαλεῖ.

Γαῦ! γαῦ! γαῦ! ὁ σκύλος Μέσ' ἰστὰ σκοτεινά, Γρῶ! γρῶ! γρῶ! ὁ γρύλλος Τὸν καιρὸ περνᾷ.

ἢ ΑΝΤΩΝΙΟΣ Κ. ΚΥΡΙΑΚΙΑΝΗΣ

ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΚΑΒΙΛΟΥΛΙΝΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' (Συνέχεια)

Τίποτε δὲν διατάραξε τὴν νύκτα, παρὰ μόνον μερικὰ μακρυνὰ οὐρλιάσματα, καὶ, μὲ τὰς πρώτας λάμψεις τῆς αὐγῆς, ὅλοι εὐρέθησαν ἐπὶ ποδός.

Ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν οἱ ναῦται ἐσυραν εἰς τὴν θάλασσαν τὰς τρεῖς φαλαινίδας καὶ ἐτραβήξαν ἀνοικτά.

Ὁ καιρὸς ἦτο ὀμίχλωδης, — καὶ αὐτὸ συμβάλει συχνὰ κατὰ τὴν τοιαύτην ὥραν τοῦ ἔτους εἰς τὰ πλάτη ἐκείνα. Δι' αὐτὸ ἢ ὄρασις περιωρίζετο εἰς ἀκτῖνα ἡμίσεος μιλίου τὸ πολὺ. Ἦτο ὁμως πιθανόν ὅτι ἢ καταχνιά ἐκείνη θὰ διελύετο ἅμα ἐφειγγεν ὁ ἥλιος μερικῶς ὥρας.

Ἐκαθίστην ἐπὶ τέλους ὁ καιρὸς πρὶν ἔλθῃ τὸ μεσημέρι, καὶ ἔμεινε μὲν ὁ οὐρανὸς θολὸς εἰς τὰς ὕψηλός του ζώνας, ἀλλὰ τὸ βλέμμα ἐφθανε μέχρι τοῦ ὄριζοντος.

Αἱ φαλαινίδες διεθυθύνθησαν πρὸς τὰ βορειανατολικά, ὅπου καὶ ὅπως ἤθελεν ὁ κυβερνήτης ἐκάστης, καὶ μὴν ἀμφιβάλτετε ὅτι ὁ ὑποπλοίαρχος Ἀλλότ ἐπήγαγεν ἐμπρός. Πρῶτος αὐτὸς εἶδε μίαν φάλαιναν ἢ ὅποις ἐβγάξεν ἀφροῦς προσηνέμως καὶ εἰς ἀπόστασιν τριῶν μιλίων ἀπὸ τὴν φαλαινίδα του. Ἐλήφθησαν λοιπὸν ἀμέσως ὅλα τὰ μέτρα διὰ νὰ τὴν πιάσουν.

Αἱ τρεῖς φαλαινίδες ἤρρισαν νὰ μανοῦ βράβου ν μὲ τρόπον ὥστε νὰ πλησιάσουν τὸ κῆτος χωρὶς νὰ το τρομάξουν. Ἀλλως τε ἢ φάλαινα εἶχε κάμη τὴν βουτιά τῆς, καὶ ἔπρεπε νὰ περιμένουν νὰ ἐβγῃ πάλιν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν.

Ὅταν συνέβη τοῦτο, πλησιέστερος ἀπὸ τοὺς ἄλλους πρὸς αὐτὴν εὐρέθη ὁ ὑποπλοίαρχος Κοκμπερ. Ὁ ἀτρόμητος καμμοιστής Δουρούς, ὄρθιος ἐμπρός, ἐνῶ οἱ ναῦται ἐτραβοῦσαν δυνατὰ τὰ κουπιά, ἦτο ἑτοιμὸς τώρα νὰ τινάξῃ τὸ καμάκι του.

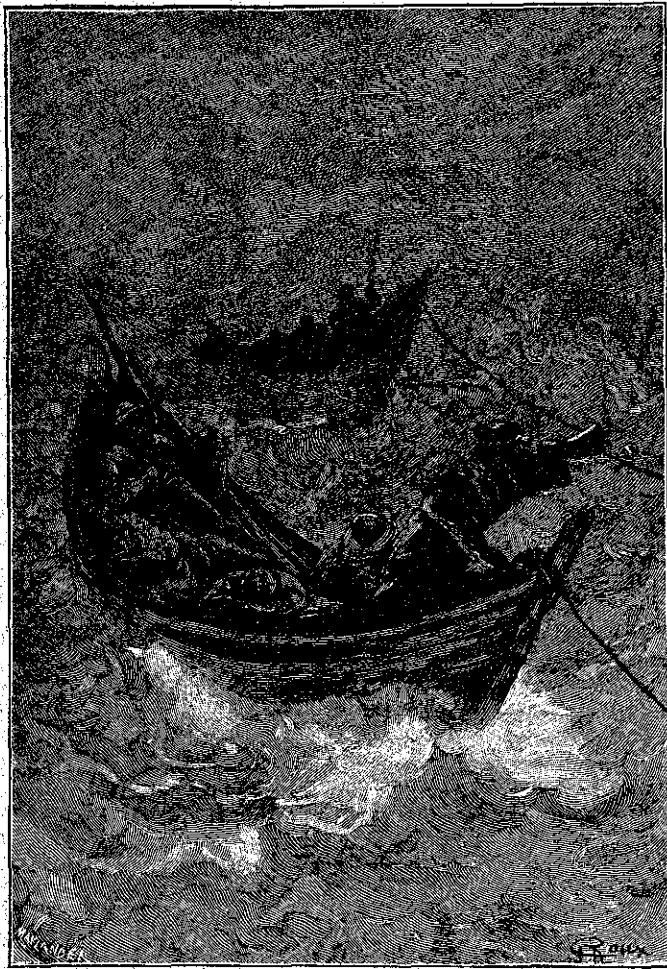
ἢ φάλαινα ἦτο πολὺ μεγάλη, καὶ μὲ τὴν κεφαλὴν τῆς γυρισμένην πρὸς τὸ πέλαγος, ὅτε ὑπώπτευσεν κἂν τὸν κίνδυνον. Μετ' ὀλίγον ἐπέρασε τόσον κοντὰ ἀπὸ τὴν λέμβον, ὥστε ὁ Δουρούς, ἐπιτηδεύτατα, τὴν ἐκτύπησε καὶ μὲ τὰ δύο του καμάκια κάτω ἀπὸ τὰ πτερύγια τοῦ στήθους.

Καμμίαν κίνησιν δὲν ἔκαμεν ἢ φάλαινα σὰν νὰ μὴν εἶχεν ἐννοήσῃ τὸ κτύπημα. Καὶ καλὰ ποῦ δὲν τὸ ἐνόησε, διότι ἐκείνη τὴν στιγμὴν τὸ μισὸ σῶμα τῆς ἐπέρνουσε κάτω ἀπὸ τὴν βάρκαν, καὶ μόνον ἕνα κτύπημα τῆς οὐρᾶς τῆς θὰ ἦτο ἀρκετὸν διὰ νὰ τὴν κάμῃ κομματία.

Εξαφνα εβυθισθη, αλλα τσον γρηγορα και εις τσον βαθος, ωστε το σχοινη εξεφυγεν απο τα χερια του υποπλοιάρχου, ο οποιοσ μόλις επρόφρασε να δέση την σηματοδύραν εις την άκραν του.

Όταν η φάλαινα ανεφάνη πάλιν εις την επιφάνειαν, ο κ. Ερτώ ευρέθη πολύ πλησιον της. Ο Καρδέν έσφενδόνισε βεξιώτατα το κοράκι του, και την φεράν ούτην δεν παρουσιάσθη άνάγκη να καλυμαρουν σχοινη.

«Πόθεν προήρχετο αυτή η αλλόκοτος θαλασσοταραχή;» (σ. 332, γ')

Επρόφρασαν και άλλαι δύο φαλαινίδες, και ήρχισαν οι ναύται να κτυπούν την φάλαιναν με τας λόγγαες. Έκυψαν με το σασπί ένα από τα πτερύγιά της, και το κήτος, αφού έβγαλεν από τους ρώθωνάς του κόκκινον άφρόν, εξέπνευσε χωρίς να αναταράξη πολύ την θάλασσαν με τους σφαδασμούς της άγωνιάς του.

Επρόκειτο ήδη να το ρυμουλκήσουν έως τον «Άγιον Ένώχ». Αλλά η απόστασις ήτο σημαντική — πέντε μίλια τουλάχιστον — και ο κόπος θα ήτο πολύ μεγάλος.

Δι' αυτό ο κ. Ερτώ ειπεν εις τον πρώτον υποπλοίαρχον:

— Κοκεμπέρ, λύστε το σχοινη σας και τραβάτε λασκάδα προς το αγυροβόλιον του Γιόμσκ. Ο πλοίαρχος Μπουρκάρ, άμα τον ειδοποιήσετε, θα βιασθή να βγή στα πανιά, και άμα βάλη πλώρη στην γραίγον, θα διασταυρώση την πορείαν μας...

— Φυσικά, απήντησεν ο υποπλοίαρχος.

— Έλπίζω ότι θα φθάσετε εις τον «Άγιον Ένώχ» πριν νυκτώση, εξήκολούθησεν ο κ. Ερτώ.

Εν ποση περιπτώσει, αν πρέπη να περιμεινωμεν να εξημερώση, θα περιμεινωμεν. Ούτε ένο μλι την ωραν δεν θα κάμωμεν, αν δικαιώσωμενά ρυμουλκήσωμεν ένα τέτοιον όγκον.

«Οτι ειπεν ο υπαρχος, αυτό και έγινε. Η φαλαινίς του Κοκεμπέρ, αφού ύψωσε το πανί της, διηυθύθη προς την ακτήν. Οι ναύται έτραβούσαν τα κουπιά των δια να φθάσουν ταχύτερον. Αι άλλαι δύο φαλαινίδες, σύρουσαι την φάλαιναν και βοηθούμεναι υπό του ρεύματος, επήραν και αυται σιγά-σιγά την ιδίαν διεύθυνσιν.

«Αν ο υποπλοίαρχος Κοκεμπέρ έφθανεν έγκαίρως, ήτο πιθανόν ότι ο «Άγιος Ένώχ» θα ήρχετο προς συνάντησιν των πριν νυκτώση.

Δυστυχώς, κατά τος πέντε, η έμίχλη ήρχισε να πυκνώνη, ο άνεμος έπεσε, και οι φαλαινοθήραι δεν έβλεπαν πλέον μακρύτερα από εκατόν περίπου όργιας.

— Με αυτήν την έμίχλην σκουρα θα τα εύρη ο πλοίαρχος Μπουρκάρ, ειπεν ο κ. Ερτώ.

— Τουλάχιστον να κατώρθωμεν η φαλαινίς να τον εύρη εκεί που είνε άραγμένος! παρατήρησεν ο καμακιστής Καρδέν.

— Δεν μας μένει άλλη διεδοξος παρά να μείνωμεν δεμένοι με τες μπαρούμες μας επάνω στην φάλαιναν, προσέθεσεν ο υποπλοίαρχος Άλλότ.

— Πραγματικώς, απήντησεν ο κ. Ερτώ.

Έβγαλαν τότε από τους σάκκους τα τρέφιμα των, κρέας σαλοδο και γαλέττες, γλυκό νερό και ρόμι. Οι ναύται έφαγαν και εξήπλώθησαν εις το κύτος δια να κοιμηθούν έως την αυγήν.

Δέν επέρασαν όμως έντελώς ήσυχα την νύκτα. Κατά την μίαν μετά το μεσονύκτιον, αι φαλαινίδες, από την σφοδρότητα του κυματισμού, όληρον έλειψε να κέψουν τα σχοινηά, με τα οποια ήσαν δεμένοι από την φάλαιναν, και ήναγκάσθησαν να βάλουν διπλά.

Πόθεν προήρχετο αυτή η αλλόκοτος θαλασσοταραχή;... Κανείς δεν ήδυνήθη να την εξηγήση. Ο κ. Ερτώ έσκέφθη ότι κάποιον μεγάλο άτμόπλοιον επέρασε πολύ κοντά, και συγχρόνως εφοβήθη μήπως συμβη καμμία σύγκρουσις μέσθ εις εκείνην την έμίχλην.

Αμέσως ένας ναύτης εσάλπισε με το βούκινον άρκετός φοράς Άλλά καμμία απάντησις. Άλλως τε δεν ήκούσθη ούτε της ελικος ο πλαταγισμός, ούτε αι εξετμίσεις που κάμνει το ταξιειδύον άτμόπλοιον, άλλ' ούτε κανείς φανός εφάνη κοντά.

Η φοβερά εκείνη θαλασσοταραχή διήρκεσε σαράντα άκμήν λεπτά, και ήτο τσον δυνατή, ώστε ο κ. Ερτώ έσκέφθη προς στιγμήν να έγκαταλείψη την φάλαιναν.

Επί τέλους η θάλασσα ήσύχασε και η νύκτα επέρασε χωρίς κανέν άπεικτοϊον.

Άλλά ποία ήτο η αίτια εκείνης της φοβεράς ταραχής των υδάτων; Ούτε ο κ. Ερτώ, ούτε ο υποπλοίαρχος Άλλότ ήδυνήθησαν να την εξηγήσουν. Αν είχε περάση κανέν άτμόπλοιον, η ταραχή δεν έπρεπε να διαρκέση τσον πολύ. Και έπειτα... σαν να ήκουσαν κάτι φοβερά μουγγρίσματα, τσον διαφορετικά από εκείνα που κάμνει το άτμόπλοιον, όταν εξετμίζη!

Όταν εξημέρωσεν, η έμίχλη εσηκώθη όπως την πρωτεράϊαν. Ο «Άγιος Ένώχ» δεν είχε φανή ακόμη. Είνε όμως άληθές ότι μόλις έφυσους το άεράκι. Έν τούτοις, κατά τος έννέκ, όταν εδυναμώσεν ο άνεμος, ένας από τους καμακιστάς τον ειδε πλησιάζοντα.

Όταν εξθασεν εις απόστασιν εκατόν περίπου μέτρων, ο κ. Μπουρκάρ διέταξε να αναχωρέσουν, και αι φαλαινίδες έφεραν τότε την φάλαιναν δίπλα εις το πλοϊον.

Έχρηάσθησαν σχεδόν όλην την ήμέραν δια να βιβάρουν τα κομάτια της επάνω εις το κατάστρωμα, διότι ήτο τεράστια τον όγκον. Την έπιούσαν ήναψαν τον λαμπικον, και μετά έργασίαν ήτις άπήνησε 4 ώρας, ο βαρέλης Καθιδουλίνοσ έμέτρησεν 125 βαρέλια

ελαίου που εγέμισαν εις το άμπάρι.

Έπειτα από μερικίς ήμέρας, ο «Άγιος Ένώχ» επήγε να άράξη άλλου, κοντά εις την ακτήν της Καμτσάτκας. Αι φαλαινίδες εβγήκαν πάλιν στο κυνήγι, άλλ' όχι με πολλήν επιτυχίαν. Έκαμάκωσαν δύο μικράς φαλαινας και συνήντησαν τρείς άλλας νεκράς, με τα πλευρά άνοικτά, με τα έντερα γυμμένα, από τας οποίας σχεδόν τίποτε δεν έβγαλαν. Τώς είχαν κρεοσυρτηθή τσον φοβερά... Μυστήριον!

Βεβαίως η καλοτυχία ειγεν έγκαταλείψη πλέον τον «Άγιον Ένώχ», και εφάνητο ότι η δεύτερα του έστρατεία δεν θα ήτο πολύ προσοδοφόρος.

Επλησίαζεν ο Σεπτέμβριος πλέον, και το ψύχος ήνάγκασε τους ναύτας να φορέσουν τα χειμωνιάτικα των. Η θερμομετρική στήλη ανεδοκατέβαινεν εις το μηδενικόν περίπου. Ηρχίζεν η έποχή της κακοκαιρίας και οι παγωίνες βροχίδον έσχηματίζοντο κατά μήκος της παραλίης. Έπειτα σιγά-σιγά θα εγέμιζεν το πέλαγος, και υπό τιοιούτους όρους η άλιεϊα δεν είνε εύκολος.

Και τα άλλα φαλαινοθηρικά δεν επήγαιναν καλλίτερα. Ο περίφημος «Ρέπτων» επέρασε την 30 Σεπτεμβρίου, ξεφορτωτός πάντοτε, με όλα τα πανιά του άνοικτά, διευθυνόμενος προς άνατολάς, δια να διέλθη πέραν από τας Κυρίλλας. Κατά πᾶσαν πιθανότητα ο «Άγιος Ένώχ» είχε μείνη τελευταίος εις την Όχρασκινην θάλασσαν. Έπρεπε λοιπόν να φύγη και αυτός δια να μη κλειθῆ εκεί μέσα από τους πάγους.

Κατά τος σημειώσεις του μάτρο Καθιδουλίνοσ, το φορτίον δεν είχε φθάση έως τότε ούτε πεντακόσια πενήντα βαρέλια, — το τρίτον μόλις του όλικου φορτίου το όποϊον ήδύνατο να χωρέτη το κύτος.

— Σκέπτομαι, ειπεν ο κ. Ερτώ, ότι άδικα χάνομεν τον καιρόν μας εδώ...

— Αυτό φρονώ κ' εγώ, απήντησεν ο κ. Μπουρκάρ. Λοιπόν, δρόμο!

— Σκοπεύετε, πλοίαρχέ μου, ήρώτησεν ο ιατρός Φιλιάλ, να επιστρέψετε εις την Βαγκουόβερ;

— Ίσως, απήντησεν ο κ. Μπουρκάρ. Αλλά πριν κάμωμεν τον μακρυνόν εκείνον διάπλουν, θα προσεγγίσωμεν εις την Καμτσάτκαν.

Η προσέγγισις αυτή επεδάλλετο δια να κάμουν προμήθειαν ναυτι κρέατος. Έν ανάγκη μάλιστα, ήμπορούσαν και να διαχειμάσουν εις Πετροπαυλόβσκην.

Έσηκώθη λοιπόν στα πανιά ο «Άγιος Ένώχ», και με την πρώραν προς τα νοτιανατολικά, κατέβη κατά μήκος της ακτής της Καμτσάτκας. Αφού παρέκαμψε το ακρωτήριον της Λοπάτκας ανέπλευσε προς βορράν, και την 4 Οκτωβρίου το απόγευμα ευρέθη έναντι της Πετροπαυλόβσκης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΜΤΣΑΤΚΑΝ

Η Καμτσάτκα, η έπιμήκης αυτή χερσόνησος της Σιθηρίας, την όποιαν άρδύει ο έμώνυμος ποταμός, εκτείνεται μεταξύ της Όχρασκινής θαλάσσης και του Βορείου Παγωμένου Ωκεανού, έχει δε μήκος χιλίων τριχοσίων πενήντα χιλιομέτρων και πλάτος τετρακοσίων.

Ανήκει εις το ρωσικόν κράτος από του 1806, και έχει σχετικώς όλιγίσιους κατοίκους: μόλις ένα κάτοικον ανά πᾶν τετραγωνικόν χιλίόμετρον της επιφανείας της, και είνε προφανές ότι ο πληθυσμός της δεν θ' αύξηση περισσότερον. Έκτός τούτου, το έδαφός της δεν φαίνεται καλλιεργήσιμον, αν και η μέση θερμοκρασία είνε εκεί όλιγώτερον ψυχρα παρά εις άλλα μέρη της Σιθηρίας.

Η Καμτσάτκα έχει άριετούς λιμένας, εκ των όποιων σημαντικώτερος είνε άναντιρρήτως ο της Πετροπαυλόβσκης απέχων 250 περίπου χιλίόμετρα από το ακρωτήριον Λοπάτκα.

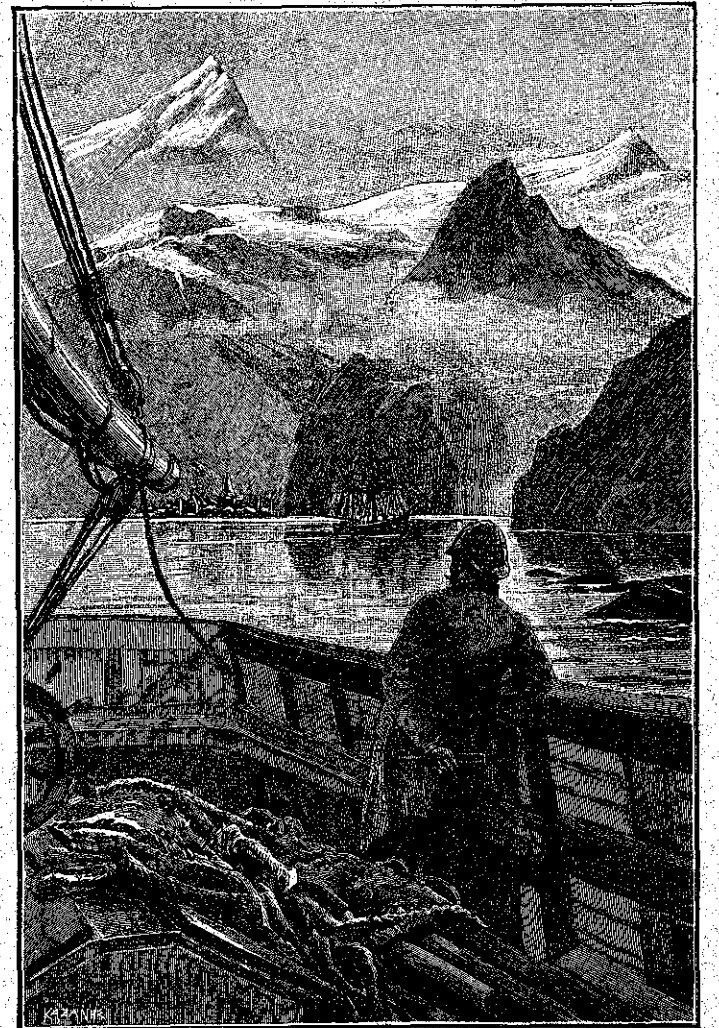
Εις τον λιμένα τούτον ο «Άγιος Ένώχ» έφθασε και ήγκυροβόλησε την 4 Οκτωβρίου, κατά τος πέντε το απόγευμα. Η άγκυρα έποντίσθη όσον πλησιέστερον προς την ξηράν επέτρεπε το βύθισμα του πλοίου, εις τον μυχόν του όρμου της Αβάτσας, ο οποιοσ είνε τσον μεγάλος ώστε δύναται να χωρέση όλους τους στόλους του κόσμου.

Ο «Ρέπτων» εύρίσκετο ήδη εκεί και εξεκουράζετο...

Το κλίμα του τόπου τούτου είνε υγιεινότερον, ο δε άηρ πάντοτε δροσερός και τονοτικός, αν και σπανίως ο όρίζων μένει καθαρός. Την ήμέραν όμως εκείνην

η κατάσταση της ατμοσφαιρας επέτρεψεν εις τους φίλους μας να θυμάσθουν το μεγαλοπρεπές πανόργμα της μεγάλης αλύσεως των όρέων με τας ύψηλασ κορυφάς και τα πολυκρήμνα ήφαιστεια, εκ των όποιων το κατάλευκον χιονοσκεπές Κοριάτσκι άνεδιδεν εκ του κρατήρος του μαύρον καπνόν και φλόγας.

Η πόλις Πετροπαυλόβσκη την επόχην εκείνην ήτο άπλωσ εν άθροισμα ξυλίνων κατοικιών. Κείμενη εις τους πρόποδας των πανυψηλών εκείνων βουνών, εφάνητο σαν παιγνιδάκι από σπιτάκια σκορπισμένα εδώ κ' εκεί. Το περιεργότερον από όλα τα κτίριά της είνε μία εκκλησία των όρθοδόξων, βαμμένη κατακόκκινη, με πρασίνην στέγην,

«Εις τον λιμένα τούτου, ο «Άγιος Ένώχ» έφθασε...» (σ. 333, δ')

της οποίας το κωδωνοστάσιον απέχει από τον ναόν πενήντα περίπου βήματα.

Δύο θαλασσοπόροι, ο ένκς Δανός και ο άλλος Γάλλος έχουν τιμηθή με άναμνηστικά μνημεία εις την Πετροπαυλόβσκην: ο Βερίγγ και ο Λαπερούζ. Μια στήλη εγείρεται δια τον πρώτον, και μία όκτάγωνος οϊκοδομη με σιδηράς πλάκας δια τον δεύτερον.

Χάρις εἰς τὴν διαρκῆ ὑγρασίαν, τὸ περίεξ ἔδαφος εἶνε πλούσιον εἰς λειμῶνας...

(Ἔπεται συνέχεια) N. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ [ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'. (Συνέχεια)

Δὲν ἐπρόφθασε νὰ τελειώσῃ τὴν ἐπιτίμησιν τὴν ὁποίαν εἶχεν εἰς τὰ χεῖλη της. Τὸ παραπέτασμα, τὸ ὁποῖον ἔκλειε τὴν εἴσοδον τοῦ «ἀντροῦ» ἀνεσηκώθη...

—Εἶμι περιττῆ ἐδῶ, μοῦ φαίνεται, εἶπεν ἡ Δώρα, ἀξιοπρεπῆς καὶ ὑπερήφανος ὡς πάντοτε, καὶ ἔκαμε νὰ ποσορῆθῃ.

—Ὡ! μὴ Δώρα, ἀνέκραξεν ὁ κ. Πάλμερ, ὀφείνων καὶ τὰ δύο τοῦ χεῖρα μετὰ σπουδῆς, ποτὲ δὲν εἴσθε περιττῆ ἐσεῖς...

—Ὡ! μὴ Τόπιφ, εἴσθε πολὺ σκληρὰ! Γιατὶ δὲν με παραπέτετε καλῆτερα...

—Ὡ! μὴ Τόπιφ, εἴσθε πολὺ σκληρὰ! Γιατὶ δὲν με παραπέτετε καλῆτερα...

—Ὡ! μὴ Τόπιφ, εἴσθε πολὺ σκληρὰ! Γιατὶ δὲν με παραπέτετε καλῆτερα...

ἀκουσθεῖσαν ἀπὸ τὸ διπλὸν δωμάτιον, τὸ ὁποῖον ἐχρησίμουν ὡς ἱματιοφυλάκιον...

—Τί ἔχεις, Χαρά μου; τῆς εἶπεν ἡ Αἰμιλία, ἐνῶ τῆς ἤρπαζε με ἀγάπην τὰ χεῖρα.

—Τίποτε σοβαρὸν, ἐλπίζω, ἀπήντησεν ἡ Χαρά, καταβάλλουσα πολλὴν προσπάθειαν διὰ νὰ ὁμιλήσῃ.

—Ὡ! μὴ Δώρα, ἀνέκραξεν ὁ κ. Πάλμερ, ὀφείνων καὶ τὰ δύο τοῦ χεῖρα μετὰ σπουδῆς...

—Ὡ! μὴ Τόπιφ, εἴσθε πολὺ σκληρὰ! Γιατὶ δὲν με παραπέτετε καλῆτερα...

—Ὡ! μὴ Τόπιφ, εἴσθε πολὺ σκληρὰ! Γιατὶ δὲν με παραπέτετε καλῆτερα...

—Ὡ! μὴ Τόπιφ, εἴσθε πολὺ σκληρὰ! Γιατὶ δὲν με παραπέτετε καλῆτερα...

—Ὡ! μὴ Τόπιφ, εἴσθε πολὺ σκληρὰ! Γιατὶ δὲν με παραπέτετε καλῆτερα...

πεντῶν αἰώνως ἡ συνείδησίς μου. . . Καὶ τῶρα, ἂν μοῦ εἶνε ἐπιτετραμμένον νὰ κάμω τίποτε. . .

—Τὸ καλλίτερό που ἔχετε νὰ κάμετε αὐτὴν τὴν στιγμήν, τῶ εἶπε ξηρότατα ἡ Αἰμιλία, εἶνε νὰ ἀποσορῆθῃτε. . .

—Μάλιστα, κύριε, προσθέσεν ἡ Δώρα, καὶ ἀφήσατέ μες μόνας, καὶ κάμετέ μετὰ τὴν χάριν τοῦ λοιποῦ νὰ μὴ ἀσχαλῆθε μ' ἐμέξ. . .

—Ακούσεν τὰς λέξεις ταύτας, τὰς ὁποίας ἔκαμεν ἐντονωτέρας μία χειρονομία βασιλοπρεπεστάτη, ὁ κ. Πάλμερ ὑπεκλίθη καὶ ἐξήλωεν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'.

ΠΙΠΤΕΙ ΚΕΡΑΥΝΟΣ!

Η ΠΛΑΚΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΦΑΓΓ ΑΙΜΙΛΙΑ.

«Ὁ κ. Πάλμερ ἔφυγε σήμερον τὸ πρωὶ ἀπὸ τὸ Κιμπασσέτον πολὺ θά ἐκπλαγῶ ἂν τὸν ξαναἴδομεν νὰ ἐπανέλθῃ ποτέ. Ὁ πατέρας του εἶνε πολὺ ἀσχημα, λέγει, καὶ ἐπειδὴ δὲν μένουσαν πρὸς ὀλίγον μόνον ἡμέρας διὰ νὰ τελειώσῃ τὴν τριμηνίαν, φρονεῖ ὅτι δὲν πειράζει καὶ πολὺ πού φεύγει ἀπὸ τῶρα. Καλὸ ταξεῖδι! δὲν θὰ χολοσάσω βέβαιζ ἐγὼ διὰ τὴν ἀναχώρησίν του! Ὁ Κάρολος φαντάζεται ὅτι αὐτὸς ὁ κύριος φεύγει διὲτι τὸ γόητρόν του ὄλονεν ὠλιγόστευεν ἀπ' οἴτου ἡ κ. Χάικετ ἔλεγεν τὴν ἰστορίαν τοῦ κηπέλλου ὅπου ἐτύχαινε νὰ σταθῇ καὶ νὰ εὐρεθῇ ἄλλὰ σεις κ' ἐγὼ, κυρία Φάγγ, εἶμῃθα καλλίτερα πληροφορημένοι ἢ ἀναχωρήσεις του εἶνε φυγῆ, καὶ τίποτε ἄλλο.

«Ἄν καὶ εἰς κανένα δὲν εἴπαμεν λέξιν διὰ τὴν σκηνὴν που γνωρίζετε, αὐτὸς δὲν εἶχε πλέον τὸ θάρρος οὔτε νὰ μας κυττάξῃ. Ἡ Δώρα δὲν τῶ ἀπέτεινε πλέον τὸν λόγον, ἐγὼ δὲ καὶ ἡ Χαρά ἐκάμαναμεν ὅτι δὲν τὸν ἐγνωρίζαμεν. Ὁχι πὼς εἶχα τίποτε προσωπικῶς μαζὶ του ἄλλὰ δὲν ἠμποροῦσα νὰ τὸν συχωρήσω διὰ τὴν διπροσωπίαν του πρὸς τὰς φίλας μου.

«Ἡ Δώρα εἶνε πάντοτε ἀμέριμος καὶ γαληνία ὅπως καὶ πρὶν ἡ Χαρά κάμνει πὼς γελάει καὶ μῆνη της διὰ τὴν ἀπογοητεύσιν της ἄλλα τὸ γέλιο της φαίνεται ψευτικόν. Ἄν ἐρωτᾷτε δι' ἐμέ, σᾶς τὸ ἐπαναλαμβάνω, εἶμι εἰλικρινῶς εὐχαριστημένη πού ἐγλύτωσα ἀπὸ τὴν παρουσίαν του. Ἡ μαμμὰ μὲλεις καὶ μετὰ βίας πιστεύει ὅτι δὲν μ' ἔμελε διὰ τὴν εὐγενίαν του, καὶ με ἀγκαλιάζει, καὶ με φιλεῖ ἀπὸ τὸ πρωὶ ἕως τὸ βράδυ, σὺν νὰ εἶχα διαφύγῃ κανένα μεγάλον κίνδυνον.»

2 ΑΙΜΙΛΙΑ.

« Πάει καὶ ἡ τριμηνία ἐπὶ τέλος! Λοιπόν, τῶ ρα, εἰμπορῶ νὰ σὰς ὁμο-

ΔΙΑΠΛΑΣΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΜΙΑ ΕΠΟΥΔΑΙΑ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ ΔΙΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1904

Καὶ εὐχάριστον ἔχω νὰ σὰς ἀναγγεῖλω. Πρόκειται περὶ μιᾶς καινοτομίας, τὴν ὁποίαν ἐτοιμάζω διὰ τὸ 1904. καὶ ἡ ὁποία θὰ ὀφελίσῃ διττῶς : Α') Ὡς δώση εἰς τοὺς φίλους μου εὐρύτατον καὶ εὐκολώτατον στάδιον ἐνεργείας καὶ διακρίσεως εἰς τὸν κύκλον μας — Β') Ὡς δώση σημαντικῶς τὴν κυκλοφορίαν τοῦ φύλλου καὶ θὰ συντελεσῇ πολὺ εἰς τὴν πρόδον καὶ τὴν βελιύσιν τοῦ περιοδικῆ μας. Καθὼς βλέπετε, καὶ τὸ πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον εἶνε ἀποκλειστικῶς πρὸς ὠφελείαν σας.

Ἄλλ' ἴδου τὸ σχέδιόν μου: Πολλοὶ κατὰ καιροὺς με ἠρώτησαν, ἂν εἶνε δυνατὸν νὰ δέχωμαι καὶ συνδρομητὰς κατὰ φύλλον, παιδιὰ δηλαδὴ που δὲν εὐκολύνονται νὰ πληρῶνουν διαμίας ἑπτὰ δραχμάς ἢ ὅκτω φράγκα, ἀλλὰ που εἰμποροῦν προθύμως νὰ δίδουν 15 λεπτὰ τὴν ἑβδομάδα καὶ ναυροῦν τὸ φύλλον τακτικῶς. Ἐσχάτως μάλιστα τὸ Μαγευτικὸν Δάσος μου ἔγραψεν, ὅτι ὑπ' αὐτὸν τὸν ὄρον εἰμπορεῖ νὰ μοῦ εὐρῆ 30-50 συνδρομητὰς, ἐκ τῶν συμπαθητῶν του εἰς τὸ Γυμνάσιον. Κ' ἐσυλλογίσθησαν, πῶσοι ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι δυσκολεύονται σήμερον νὰ ξεσπαθώσουν, θὰ ἐξεσπάθωναν εὐκολώτατα, ἂν ἦτο δεκτὴ ἡ κατὰ φύλλον πληρωμή. καὶ θὰ μοῦ εὕρισκαν ἄλλος 10, ἄλλος 20, ἄλλος 30 καὶ ἄλλος 50 συνδρομητὰς;

Ναὶ ἄλλ' οἱ συνδρομηταὶ αὐτοὶ, οἱ κατὰ φύλλον, εἶνε δίκαιον νὰ ἔχουν τὰ ἴδια δικαιώματα με τοὺς κοιντοὺς συνδρομητὰς, ἢ ἂν ἔντα ἔχουν, θὰ τοὺς ἐκλύῃ πλέον ἡ «Διάπλασις» ὅταν θὰ εἶνε καταδικασμένοι νὰ μένουσαν ἄπλοισ ἀναγιώστοις της καὶ νὰ παρακολουθοῦν τὴν ὡραίαν μας κίνησιν ἀπὸ μακρὰν; Ἄλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ ζήτημα λύεται εὐκόλως, ἀρκεῖ νὰ προστεθῇ ἀκόμη ἓνας ὄρος : Οἱ ἀγορασταὶ τοῦ φύλλου εἰμποροῦν ἂν θέλουσαν νὰ ποικιλίσουν τὰ δικαιώματά ἑαυτῶν κατὰ τὸν ὄρον, ἐκτὸς τοῦ λαχίου βέβαια, διὲτι αὐτὸ εἶνε μόνον διὰ τοὺς προπληρῶνας ἐτησίαν συνδρομῆν ἐντὸς ὁρισμένης προθεσμίας, — ἐὼν προκαταβῆται, ἀπαξ δι' ἓν ἔτος, ὁ ἦ φρ. 1,20, ὡς δικαίωμα συμμετοχῆς.

Πὼς σὰς φαίνεται; Δὲν εἶνε ἀπλοῦν; καὶ δὲν εἶνε δίκαιον; καὶ δὲν θὰ το δεχθοῦν προθύμως ὅλοι ὅσοι εἶνε εἰς θέσιν νὰ πληρῶσουν ἀπαξ ὁρ. 1,20 καὶ 15 λεπτὰ τὴν ἑβδομάδα;

Ἐπει ναιὶ μὲν κ' ἐγὼ. Καὶ δι' αὐτὸ ἀπεφασίσα νὰ εἰσαγάγῃ τὴν καινοτομίαν, καὶ κατέστρωσα ὀλίγκρον τὸ σχέδιον τῆς ἐνεργείας, τὸ ὁποῖον με μεγάλας γραμμάς, εἶνε τὸ ἐξῆς: Ὡς ἰδρυθῇ καὶ ἄλλος Ἄγωνισμὸς Ἑβδομάδατος, — ἐκτὸς τοῦ ἢ ἦ ὑπάρχοντος, — πρὸς ἔγγραπτον συνδρομητῶν κατὰ φύλλον. Οἱ φίλοι μας, ὅσοι θὰ θελήσουν νὰ λάβουν μέρος, (καὶ ποῖο; δὲν θὰ θελήσῃ;) θὰ εἶνε οὐτωςεπίπεδον Πράκτορες τῆς Διαπλάσεως, ἕκαστος εἰς τὴν πόλιν του, εἰς τὸ σχολεῖόν του, εἰς τὸν κύκλον τῶν γνωρίμων του. Εἰς τοὺς Πράκτορας αὐτοὺς θὰ στέλλω τὰ φύλλα που θὰ μοῦ παραγγέλλουν, καὶ αὐτοὶ θὰ φροντίζουν νὰ τα δίδουν εἰς τοὺς κατὰ φύλλον ἀγοραστὰς, καὶ αὐτοὶ θὰ μοῦ ἐμβάζουν τὸ ἀντίτιμον. Καὶ εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους θὰ βραβεύονται με τὰ ἀνάλογα βραβεῖα ὅσοι θὰ ἔχουν πωλήσῃ τὰ περισσότερα φύλλα.

Αὐτὰ ἐν ὀλίγοις. Τὰς λεπτομερείας θὰ σὰς εἶπω μεθαῦριον, ὅταν θὰ προκηρῶν τὸν νεὸν τοῦτον Διαγωνισμόν.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὴν Αἴναν ἔδωσεν ἡ μαμμὰ νὰ κάμῃ μίαν διαφρεῖν μετὰ μεγάλου ἀριθμοῦ, ἡ ὁποία τὴν βασιανεῖε πολὺ. Μίαν στιγμήν στρέφεται μεγαλοκήλως πρὸς τὸν μικρὸν της ἀδελφὸν καὶ του λέγει: —

— Ἀχ, Θεοδωράκη μου! πῶσο πικρὰ εἶνε ἡ ζωὴ!

— Ζὲν τασέρω, ἀπαντᾷ ὁ Θεοδωράκης, ποτὲ μοῦ ζεν ἔφαγα. . .

Εἰς τὴν Αἴναν ἔδωσεν ἡ μαμμὰ νὰ κάμῃ μίαν διαφρεῖν μετὰ μεγάλου ἀριθμοῦ, ἡ ὁποία τὴν βασιανεῖε πολὺ. Μίαν στιγμήν στρέφεται μεγαλοκήλως πρὸς τὸν μικρὸν της ἀδελφὸν καὶ του λέγει: —

Εἰς τὴν Αἴναν ἔδωσεν ἡ μαμμὰ νὰ κάμῃ μίαν διαφρεῖν μετὰ μεγάλου ἀριθμοῦ, ἡ ὁποία τὴν βασιανεῖε πολὺ. Μίαν στιγμήν στρέφεται μεγαλοκήλως πρὸς τὸν μικρὸν της ἀδελφὸν καὶ του λέγει: —

— Ἀχ, Θεοδωράκη μου! πῶσο πικρὰ εἶνε ἡ ζωὴ!

— Ζὲν τασέρω, ἀπαντᾷ ὁ Θεοδωράκης, ποτὲ μοῦ ζεν ἔφαγα. . .

Εἰς τὴν Αἴναν ἔδωσεν ἡ μαμμὰ νὰ κάμῃ μίαν διαφρεῖν μετὰ μεγάλου ἀριθμοῦ, ἡ ὁποία τὴν βασιανεῖε πολὺ. Μίαν στιγμήν στρέφεται μεγαλοκήλως πρὸς τὸν μικρὸν της ἀδελφὸν καὶ του λέγει: —

Μαμμὰ Λιάρδε [Ε]. πραγματικῶς εἶσαι διδάδοχος — εἰς τὸ ψευδωνυμῶν, — ἐνὸς πολὺ καλοῦ φίλου μου, καὶ βλέπω διὰ βαινεις ἐπὶ τὰ ἔχνη του. Τὸ φύλλον μου, ἀπὸ τὴν Δευτέραν Περσίδων, δὲν ἐμπήρυγε καθὼς λέγεις, ἀλλὰ ἐμεγάλωσε. Τώρα ἐκδιδοταί καθ' ἑβδομάδα με 8 μεγάλας σελίδας, ἐνῶ πρῶτα ἐξεδίδετο με 16 μικρὰς κατὰ δεκαπενθήμερον. Ὡστε; . . . Περὶ τῆς Μις Δούγκαν ἴσως γράψῃ καμμίαν ἐπιστολήν ὁ κ. Φιλῶν.

«Προῦθες, — μοῦ γράφει τὸ Ταπεινὸν Γιασεμὶ [Ε]. — ἐπήγα νὰ ἰδῶ τὸν σκυλιάρθρωπον Ζα-Ζὸ (με τὴν διαφορὰν διὰ ἐγὼ καὶ ἡ ἀδελφὴ μου δὲν εἶχαμεν ἔριδας, ὅπως ὁ Ἄνανις με τὴν Κική, διὲτι ὅταν ἐγὼ ἐπιστρέφω ἀπὸ τὸν Ζα-Ζὸ, ἡ ἀδελφὴ μου εἶχε πάρῃ τὸν Τρίτον. . . ἕννον.)» Καὶ οὕτω προχωρεῖ ἡ ἐπιστολὴ του εὐφρεστάτη ἕως τὸ τέλος.

Δουκίσσα τῶν Σαλιῶν [ΕΕ], σὲ συγχάειν διὰ τὰς λαμπρὰς ἐξετάσεις καὶ τὴν ὀρασιόστην ἐπιστολήν. Εἶδες, ὅτι εἰς τὴν κρίσιν τῆς Π' Κυριακῆς δὲν εἴσαι ἡ μόνη που ἀναφέρεται συντόμως. Οὐτε πταίει δι' αὐτὸ ὁ καίμενος ὁ Ἄνανις. Ἀλλοῖμονον ἂν ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ παραθέτῃ ὅλας τὰς καλὰς ἐπιστολάς! Ἀφοῦ δώση περιλήφιν τῶν πρώτων ἐξ ἐκείνων σωρῶν, τὰς ὅλλας, ποῦ ὁμοιάζου, ποῦ λέγουσαν σχεδὸν τὰ ἴδια, τὰς ἀναφέρει ἀπλῶς. Ὡς μου εἶπες: διατὶ ἐγὼ νὰ μὴ εἶμαι ἀπὸ τὰς πρώτας τοῦ σωρῶ; «Ὅσον γι' αὐτὸ ἐρώτησε τὴν. . . τύχην σου. Καὶ διὰ νὰ παρηγορηθῆς, φαντάσου ἂν ἡ τύχη σ' ἔρριπεν εἰς τὸ καλὸ τῶν ἀχρήστων διὰ χεῖρὸς τῆς Κικῆς!»

Ναὶ, Πλοῦτον τοῦ Δουβάρεως [ΣΕ] πῶσο εἶνε! . . . Αὐτὴ ἡ ὡραία περιγραφή τῆς παρελάσεως τῶν μαθητῶν, μὲν ὑπερθώμωσαν τὸν Δε' Ἀμίστην, ὁ ὁποῖος λέγει ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ στρατὸς τῆς προόδου καὶ τοῦ πολιτισμοῦ. Στρατιώται οἱ μαθηταὶ καὶ ὅπλα των τὰ βιβλία. Καὶ ἐπιλέγει πρὸς τὸν υἱόν του: «Νὰ εἶσαι γενναῖος στρατιώτης, παιδί μου!»

Ἡ εὐχαριστὴ διὰ τὰς ὠραίας εὐχὰς, Μυστι-ριώδης Φύσις. Ἡ ἐφημερίς «Τὰ Νέα» ἀπὸ καλωσύνης της, δηλαδὴ διὰ νὰ παρέχῃ ὑπηρεσίαν εἰς τοὺς ἀναγιώστας της, ὅσοι εἶνε συλλέκται, ἀναδημοσιεύει κάποτε καὶ ἐκ τῆς «Διαπλάσεως» ἀγγελίας περὶ ἀνατάλαγης Δελτα-ρίων. Καὶ ἰδου πὼς ἔλαβες δελεῖα ἀπὸ ἀνθρώπου πού το εἶδαν εἰς τὰ «Νέα», ἐνῶ σὺ ἐδημοσιεύεις ἀγγελίαν μόνον εἰς τὴν «Διάπλασιν»

Νὰ σοῦ ἱσῆσῃ, Φίλημα τοῦ Κωματος, ὁ νεοφωτιστὸς ἀνεψιός. Δὲν ἦτο βέβαια ἀνάγκη νὰ φέγω τὰ κούρετά διὰ νὰ σοῦ τον εὐχρηθῶ, ἀφοῦ μάλιστα σοῦ ἐχρῆτοσαν τόσα ταχυδρομῆκα διὰ νὰ μοῦ στείλῃς τὸ κούρετά. Δὲν ἔννοι, ἀλήθεια, διατὶ σ' ἔκαμαν νὰ πληρῶσῃς διὰ τὸ τετράδιον πού ἔλαβες. Ἐγὼ εἶχα βάλῃ τὸ ἀπαρτημένον γραμματόσημον ὅστε ἦτο αὐθαίρεσία. Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας.

Καὶ πότε δὲν μοῦ ἤρπεν ἐπιστολή σου, Λουλόδι τῆς Καρθῆς [ΕΕ] διὰ νὰ μὴ μοῦ ἀρεθῇ καὶ ἡ σημερινή, ἢ τὰς τῶσας ἐντυπωσεῖς ἐκ τῆς Κυριακῆς μας; Ἡ ἀπάντησίς σου ἤλθε δεκάτῃ, ἀλλὰ — αὐτὸ διὰ νὰ παρηγορηθῇς, — πρώτη ἐκ πάσης γῆς Αἰγύπτου. . . Νὰ καὶ διὰ νὰ χαρῆς: ἀπεφασίσα ὀριστικῶς νὰ κάμω πάλιν ψηφροφίαν ψευδωνύμων.

Ἀντιγράφων ἐδῶ ἐν ἀποσπασμα ἀπὸ ἐπιστολὴν πατρός. Εἶνε τοῦ κ. Ραϊνῶδου Δημητριάδου, τοῦ γνωστοτάτου ἐπιστημονοῦ γλωσσολογῆ καὶ συγγραφέως. Θὰ διδάξῃ πολλὰ ὄσους τυχὸν νομίουν διὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς «Διαπλάσεως» ἀπασχολεῖ τὰ τέκνα των ἀπὸ τὰ μαθήματα: «Ἐλαθον τοὺς τρεῖς τόμους Διαπλάσεως τῶν ἐτῶν 1894, 1895 καὶ 1896. . . Ἦδη παρακαλῶ ὅπως μοῦ στείλῃτε τὰν τοὺς ἰδίους τόμους 94, 95, 96, διὲτι τοὺς μεταχειρίζομαι διὰ βιβλία ἀναγνωσμάτων δύοτέκνων μου, συγχρόνως διδασκομένων ἀπὸ οἰκοδόμου σκάλου.»

